

Leszek Kajzer, Janusz Kuczyński

Rembów, gm. Raków, woj. kieleckie

Informator Archeologiczny : badania 15, 248-249

1981

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

konstrukcja w okresie późniejszym została wykorzystana po odpowiednich domurówkach jako piwnica postawionej tam kamienicy, co spowodowało całkowite przemieszczenie warstw aż do calca.

Odsłonięte relikty fortyfikacji miejskich powstały w drugiej połowie XIV wieku przed rokiem 1370, jako że ufortyfikowanie miasta nastąpiło jeszcze przed śmiercią Kazimierza Wielkiego, zaś lokacja Nowego Radomia na prawie magdeburskim miała miejsce po 1340 roku.

Badania zespołu staromiejskiego będą kontynuowane w latach następnych.

RADZIKOWO STARE
woj. płockie
Stanowisko "Galk"

patrz
wczesne średniowiecze

REMBÓW, gm. Raków
woj. kieleckie

Wojewódzki Konserwator
Zabytków Archeologicznych
w Kielcach
Muzeum Narodowe w Kielcach

Badania prowadzili doc. dr hab. Leszek Kajzer i mgr
Janusz Kuczyński. Finansował WKZ w Kielcach.
Drugi sezon badań. Zamek średniowieczny /XIV w./.

Badania skoncentrowano we wschodniej, najwyższej, partii wzgórza zamkowego. Wykonano 15 odkrywek archeologiczno-architektonicznych o łącznej powierzchni około 67 m². Prace dostarczyły znikomej ilości materiałów zabytkowych /w tym 37 fr. ceramiki/ datowanych na XIV w. Badania przyczyniły się do pełnego poznania zabudowy zamku oraz przebadania cypla, na którym posadowiono obiekt. Zły stan zachowania relikwów, spowodowany procesem naturalnego niszczenia murów /pozostających już od schyłku średniowiecza w stanie niemieszkalnym/ i destrukcją mechaniczną, nie pozwolił na pełną rekonstrukcję przestrzenną bryły zamku.

Ulokowany na odciętych sztucznie cyplu wzgórza zamek rembowski składał się z muru obwodowego, o grubości około 2 m, który zamykał nieregularny owal o wymiarach 36 x 24 m; z czterech budynków oraz "kurzej stopy" dobudowanej do muru obwodowego w północno-wschodniej części i odsadzonej od niego na około 5 m.

Budynek II o wymiarach 6 x 6 m, stojący w centrum założenia i budynek ulokowany na kulminacji wzgórza, o wymiarach 5 x 5 m posiadały zapewne formy wieżowe. Przy bramie /?/ stał nieco nieregularny "budynek przybramny" o wymiarach 7 x 6 m. Północno-zachodnią część założenia zajmował długi, trójprzestrzenny, budynek o wymiarach 24 x 6 m. "Kurza stopa" szerokości około 6 m, zawierała we wnętrzu pomieszczenie na planie kwadratu o boku 3 m. Wspierała się ona na dwóch osadzonych na 5 m przyporach.

Wbrew pierwotnym poglądom /publikowanym w Informatorze Archeologicznym/ zamek rembowski zbudowali na początku XIV w. przedstawiciele rodu Odrowążów. Po przejściu władzy w ręce Poraitów Kurozwęckich, po połowie XIV w. zamek został opuszczony.

Obiekt winien stać się jak najrychlej przedmiotem prac budowlano-zabezpieczających.

Badania zakończono.

RESZEL
woj. olsztyńskie

Muzeum Warmii i Mazur
w Olsztynie

Badania prowadziła mgr Izabela Stkorska-Ulfikowa,
Finansował WKZ w Olsztynie. Dziewiąty sezon badań. Średniowieczny zamek.

Badania wykopaliskowe przeprowadzono na południowym międzymurzu w ramach dwu wykopów: 6 i 7.

Wykop 6 - usytuowany był w południowo-zachodniej części wzgórza, gdzie znajdowała się brama wjazdowa do zamku. Fundamenty tej bramy zachowały się na głębokości 30-40 cm poniżej obecnego poziomu terenu. Wymiary bramy według zewnętrznej linii murów wynoszą: 7,5 x 8,5 m. Szerokość fundamentów poszczególnych ścian jest różna i tak ściany wschodniej ma 180 cm i łączy się bezpośrednio z murem biegnącym wzdłuż południowej strony zamku, ścian północnej i południowej mają 100 cm szerokości i druga z nich jest równocześnie ścianą budynku mieszkalnego przy bramie. Natomiast fundament ściany zachodniej o szerokości 200-250 cm łączy się bezpośrednio z drugim murem obronnym biegnącym wzdłuż zachodniej strony zamku. W fundamencie bramy zachowało się przewężenie muru wyznaczające właściwy przejazd przez bramę o szerokości 230 cm. W obrębie bramy eksplorowaliśmy warstwy kulturowe z okresu zburzenia bramy w XIX wieku dochodząc do stropu warstwy średniowiecznej na głębokości 80-100 cm poniżej wierzchu zachowanych murów.

Wykop 7 - na południowym międzymurzu pozwolił na odkrycie w całości fundamentu muru obronnego na długości 25 cm. Wierzch tego muru zachował się na głębokości 80-180 cm poniżej obecnego poziomu na międzymurzu. Odkryty mur ze względu na sposób budowy różni się od murów znanych w pozostałych częściach międzymurza, a jego połączenie z murem od wschodniej strony zamku wskazuje na wcześniejsze wybudowanie. Posadowienie go na samej krawędzi skarpy zdaje się wskazywać, iż w pierwszej fazie celem jego było zabezpieczenie krawędzi skarpy przed obsuwaniem się. Dopiero w okresie późniejszym /1505 r. / połączono ten mur z pozostałymi, z całym systemem murów obronnych i bramą wjazdową. Warstwy kulturowe na tym wykopie były przemieszane, zachowały się w układzie nienaruszonym tylko warstwa gruzu z remontu skrzydła południowego w 1822 r. i warstwa gruzu z rozbiórki muru w 1711 r.

W 1982 r. przewiduje się zakończenie badań.